

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 144/2025-68

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpenej ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA JUDr. Štefánia Buzgová s.r.o., Vyšná Hutka 171, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5Co/94/2020 z 31. októbra 2022 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Cdo/144/2023 z 28. novembra 2024 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. februára 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením krajského súdu sp. zn. 5Co/94/2020 z 31. októbra 2022, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 9Cdo/144/2023 z 28. novembra 2024, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Sťažovateľka žiada, aby ústavný súd napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň žiada o priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 10 000 eur a náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na Okresnom súde Bratislava IV bol pod sp. zn. 4 C 40/2004 vedený spor o náhradu škody v sume 600 698 Sk s príslušenstvom proti sťažovateľke ako žalovanej v 2. rade z titulu škody na susediacej nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcov, ktorá mala vzniknúť nepovolenou stavebnou činnosťou sťažovateľky a žalovaného v 1. rade na nehnuteľnosti, ktorá je v ich vlastníctve. Okresný súd rozsudkom č. k. 4 C/40/2004-241

z 30. mája 2008 (v poradí prvým) žalobe vyhovel. Rozsudok okresného súdu bol potvrdený rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 260/08-315 z 26. januára 2010.

3. Ústavný súd nálezom č. k. IV. ÚS 71/2011-40 z 9. júna 2011 vyslovil porušenie základného práva sťažovateľov (žalovaných, pozn.) na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 260/08-315 z 26. januára 2010, ktorý zrušil, a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Následne krajský súd uznesením sp. zn. 5Co/421/2011 z 24. apríla 2012 rozsudok okresného súdu z 30. mája 2008 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

4. Okresný súd v poradí druhým rozsudkom č. k. 4C/40/2004-1694 z 27. novembra 2018 vo výroku I uložil žalovaným povinnosť zaplatiť žalobcom sumu 9 013,88 eur s príslušenstvom. Vo výroku II konanie v časti istiny vo výške 10 925,65 eur zastavil. Žalobcom priznal náhradu trov konania v celom rozsahu.

5. Proti rozsudku podali žalovaní 19. februára 2019 odvolanie. V priebehu odvolacieho konania žalobcovia zobrali žalobu v časti o zaplatenie 9 013,88 eur späť, pretože žalovaní uspokojili žalovanú pohľadávku 27. decembra 2010 v exekúcii vedenej na základe v poradí prvého rozsudku okresného súdu č. k. 4 C/40/2004-241 z 30. mája 2008 potvrdeného rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 260/08-315 z 26. januára 2010. Žalovaní so späťvzatím žaloby nesúhlasili, tvrdiac, že motívom žalobcov pre takýto postup je ich procesná núdza, keď nedokážu dostatočne preukázať dôvodnosť uplatneného nároku. Žalovaní poukázali na existenciu prerušeného súdneho konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 22 C 50/2013 (v ktorom sa žalovaní v postavení žalobcov domáhajú od žalobcov v postavení žalovaných zaplatenia sumy 22 477,74 eura, pozn.), ako aj dosiaľ nezodpovedanú otázku dôvodnosti podanej žaloby, čo je v záujme oboch strán sporu, keďže výsledok sporu o náhradu škody priamo determinuje výsledok sporu o vydanie bezdôvodného obohatenia.

6. Krajský súd prvým výrokom napadnutého uznesenia z 31. októbra 2022 pripustil späťvzatie žaloby, rozsudok okresného súdu zrušil a konanie zastavil. Druhým výrokom napadnutého uznesenia rozhodol, že stranám nepriznáva náhradu trov konania. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že v spore o náhradu škody nejde o konanie, ktoré by mohla iniciovať i protistrana (tzv. *iudicium duplex*), a že žalovaní neuviedli žiadne vážne dôvody, pre ktoré by mal súd v spore pokračovať. Stotožnil sa s tvrdením žalobcov, že pre prípad zotrvania na žalobe by bol odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu zmenený a žaloba by bola zamietnutá z dôvodu zániku v spore uplatnenej pohľadávky splnením (§ 559 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Poukázal aj na to, že aj pre konanie na odvolacom súde sa aplikuje § 217 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), v zmysle ktorého je pre súd rozhodujúci stav v čase vyhlásenia rozsudku. Takéto rozhodnutie by teda neriešilo otázku existencie hmotnoprávneho nároku na náhradu škody, ktorá by mohla mať vplyv na rozhodnutie v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia. Odôvodnenie rozsudku súdu by sa vzťahovalo výlučne na reálny dôvod zamietnutia žaloby, teda na zánik v spore uplatnenej pohľadávky na náhradu škody, a táto skutočnosť sa stala pre posúdenie vecnej opodstatnenosti žaloby rozhodujúcou. Riešenie iných otázok v odôvodnení rozsudku, teda i otázky, či žalobcom takáto pohľadávka vznikla, je bezpredmetné, bez záväznosti pre súd konajúci v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia.

7. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 334/2023-19 z 8. júna 2023 odmietol ústavnú sťažnosť žalovaného v 1. rade v časti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu čiastočne ako neprípustnú, a to z dôvodu nepodania dovolania v rozsahu argumentácie vecne spadajúcej pod dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP. V časti týkajúcej sa právneho posúdenia rozhodnutia krajského súdu o zastavení konania a v časti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu odmietol ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú.

8. Proti uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, v ktorom uplatnila dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP. Napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo dovolanie odmietnuté. Najvyšší súd zároveň zaviazal sťažovateľku povinnosťou nahradiť žalobcom 1, 2 a 4 náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie. Žalobcovi 3 náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

9. Len pre úplnosť ústavný súd dodáva, že v minulosti opakovane rozhodoval o sťažnostiach žalovaných ako sťažovateľov týkajúcich sa porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

10. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že Mestský súd Bratislava IV, ktorý je nástupníckym súdom okresného súdu, dosiaľ nerozhodol o trovách dovolacieho konania.

II.

Argumentácia sťažovateľky

11. Sťažnostná argumentácia je zložená z dvoch základných línií. V prvej sťažovateľka namieta porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tvrdenými zbytočnými prietahmi zo strany krajského súdu a najvyššieho súdu v označenom odvolacom a dovolacom konaní. V druhej namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu v dôsledku odmietnutia dovolania.

12. Na margo zbytočných prietáhov sťažovateľka poukázala na doterajší priebeh konania, jeho celkovú dĺžku a skutočnosť, že vo veci sa meritórne nerozhodlo napriek tomu, že na tento účel bolo prerušené iné súdne konanie a zastavením konania sa sťažovateľke ani žalovanému v 1. rade stav právnej neistoty neodstránil. Sťažovateľka uvádza, že konanie možno zaradiť k úplne bežnej, štandardnej agende súdov a ona nijako neprispela k celkovej dĺžke napadnutého konania.

13. V súvislosti s tvrdeným porušením základného práva na súdnu ochranu sťažovateľka vidí porušenie označených práv v odmietnutí dovolania z dôvodu nenaplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP. V tejto súvislosti tvrdí, že ústavný súd v uznesení č. k. I. ÚS 334/2023-19 z 8. júna 2023 „*vyslovil prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu*“, keď odmietol ústavnú sťažnosť iného žalovaného v tej istej veci z dôvodu nepodania dovolania. Najvyšší súd o existencii daného rozhodnutia musel mať vedomosť zo súdneho spisu, mal ho zohľadniť a vysporiadať sa s ním. Sťažovateľka je po rozhodnutí najvyššieho súdu v ešte väčšej právnej neistote, keďže najvyšší súd rozhodol nepredvídateľne a neočakávane v rozpore s rozhodnutím ústavného súdu.

14. Sťažovateľka je toho názoru, že v dovolaní správne uplatnila dovolacie dôvody podľa § 420 písm. f) CSP, ktoré mali spočívať v absencii rozhodnutia o námietkach vznesených žalovanými ešte v konaní pred súdom prvej inštancie, absencii rozhodnutia súdu o hmotnoprávnom základe nároku žalobcov, zastavení konania bez súhlasu žalovaných a v s tým súvisiacej aplikácii § 257 CSP pri rozhodovaní o trovách konania. Napadnutým rozhodnutím si odvolací súd taktiež bez ďalšieho vysvetlenia zásadne protirečí so svojím právnym názorom vysloveným v predošlom rozhodnutí. Rozhodnutia odvolacieho súdu a dovolacieho súdu sú zároveň nepredvídateľné a nepreskúmateľné, keďže nie je zrejmé, čo zapríčinilo zmenu právneho názoru odvolacieho súdu v danej veci.

15. Sťažovateľka taktiež polemizuje s právnymi názormi krajského súdu a najvyššieho súdu uvedenými v napadnutých rozhodnutiach. Odvolací súd po právnej stránke nesprávne aplikoval relevantné procesné normy upravujúce prípustnosť späťvzatia žaloby a s tým spojený následok zastavenia konania, ako aj normy upravujúce priznanie trov konania pri zastavení konania, resp. postup vzťahujúci sa na aplikáciu § 257 CSP. S uvedeným arbitrárnym postupom sa najvyšší súd plne stotožnil, čím došlo k zásahu do sťažovateľkinho práva na spravodlivý proces.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

16. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru zbytočnými prietahmi krajského súdu a najvyššieho súdu v označených dovolaciach konaniach, ako aj čl. 46 ods. 1 ústavy rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu, ktoré boli v daných konaniach vydané.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

17. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zbytočnými prietahmi krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 5Co/94/2020 a zbytočnými prietahmi najvyššieho súdu v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 9Cdo/144/2023.

18. Podstatou a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať.

19. Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (I. ÚS 6/03). Tento právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

20. Aktuálny procesný stav je taký, že napadnuté rozhodnutia sú právoplatné a mestský súd má povinnosť rozhodnúť o výške trov dovolacieho konania, k čomu podľa zistení ústavného súdu

dosiaľ nedošlo. Nerozhodnutie o trovách konania môže zasahovať do práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote. Napriek tomu ústavný súd konštatuje, že na základe podanej ústavnej sťažnosti nie je oprávnený posudzovať existenciu zbytočných prietáhov na mestskom súde, pretože je v zmysle § 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) viazaný rozsahom a dôvodmi ústavnej sťažnosti. Sťažovateľka v petite svojej ústavnej sťažnosti označila ako porušovateľov označených práv výlučne krajský súd a najvyšší súd, ústavný súd bol oprávnený skúmať existenciu zbytočných prietáhov výlučne vo vzťahu k ňou označenému odvolaciemu konaniu na krajskom súde a dovolaciemu konaniu na najvyššom súde.

21. V čase podania ústavnej sťažnosti boli obe tieto konania právoplatne skončené, preto je zřejmé, že ani krajský súd, ani najvyšší súd nemohli v čase rozhodovania ústavného súdu o ústavnej sťažnosti sťažovateľky porušovať jej označené práva zbytočnými prietahmi, a preto ústavný súd túto časť ústavnej sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu:

22. Ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie krajského súdu už bolo predmetom jeho prieskumu v už spomínanom uznesení č. k. I. ÚS 334/2023-19 z 8. júna 2023, aj keď na základe ústavnej sťažnosti iného sťažovateľa (vystupujúceho rovnako ako sťažovateľka na strane žalovaných). V ňom ústavný súd vykonal meritórny prieskum napadnutého uznesenia v rozsahu námietok, ktoré nemohli byť predmetom dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Konkrétne zaujal jasné stanovisko k otázke právneho posúdenia nesúhlasu žalovaných so späťvzatím žaloby a k následnému zastaveniu konania. Na týchto záveroch ústavný súd zotráva.

23. Navyše ústavný súd konštatuje, že aj keď sťažovateľka označila za zásah do svojich práv aj napadnuté uznesenie krajského súdu, v petite ústavnej sťažnosti nežiada o jeho zrušenie, čo naznačuje, že nežiada od ústavného súdu opakovaný prieskum tých námietok, ktoré nebolo možné uplatniť v dovolaní.

24. Vo vzťahu k námietkam, ktoré v dovolaní uplatnené boli, platí, že ich vecný prieskum vykonal najvyšší súd a ústavný súd nemá právomoc na vykonanie opakovaného prieskumu, preto s uplatnením princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého rozhoduje o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd, ústavný súd odmietol túto časť ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

25. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd

a ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

26. Do výlučnej právomoci najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu patrí otázka posúdenia podmienok na uskutočnenie dovolacieho konania vrátane posúdenia jeho prípustnosti. Posúdenie tejto otázky je vecou zákonnosti a jej vyriešenie v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku, ktorý je právnym predpisom ustanovujúcim v zmysle čl. 46 ods. 4 ústavy podrobnosti o realizácii základného práva na súdnu ochranu vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne čl. 6 ods. 1 dohovoru), v konečnom dôsledku nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (III. ÚS 450/2017). To neplatí, ak by najvyšší súd posúdil danú otázku ústavne neudržateľne v neprospech sťažovateľa.

27. Sťažovateľka nesúhlasí s odmietnutím dovolania napadnutým uznesením najvyššieho súdu, pričom argumentuje predovšetkým uznesením ústavného súdu č. k. I. ÚS 334/2023-19 z 8. júna 2023 v časti, v ktorej odmietol ako neprípustnú ústavnú sťažnosť žalovaného v 1. rade namietajúcu porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu z dôvodu nepodania dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Sťažovateľka je toho názoru, že námietky uplatnené v dovolaní korešpondovali s právnym názorom ústavného súdu uvedeným v citovanom rozhodnutí a boli spôsobilé podnietiť zrušenie napadnutého rozsudku krajského súdu, a tým zvrátiť výsledok konania.

28. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom podaného dovolania a napadnutého uznesenia najvyššieho súdu v kontexte námietok uplatnených v ústavnej sťažnosti, po ktorých analýze konštatuje, že ústavnej sťažnosti v uvedenej časti nemožno vyhovieť. Sťažovateľka (spolu s ostatnými žalovanými) v dovolaní skoncentrovala dovolacie námietky podľa § 420 písm. f) CSP a na ich základe formálne napadla uznesenie krajského súdu v celom rozsahu. Jej dovolacia argumentácia však bola zameraná výlučne na okolnosti a dôvody nesúhlasu žalovaných so späťvzatím žaloby a následným zastavením konania. Nemožno súhlasiť s názorom sťažovateľky, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je v rozpore so spomínaným uznesením ústavného súdu. Sťažovateľka tvrdí, že ústavný súd vyslovil prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP proti uzneseniu odvolacieho súdu. V tejto súvislosti však zjavne opomína, že v prípade dovolania podľa § 420 CSP splýva prípustnosť dovolania s naplnením príslušného dovolacieho dôvodu. V prípade dovolania podľa § 420 písm. f) CSP tak dovolateľ musí identifikovať nesprávny procesný postup súdu, ktorý mal podľa dovolateľa smerovať k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Ak však takýto postup podľa dovolacieho súdu nesmeruje k porušeniu tohto práva, nedôjde k naplneniu uvedeného dovolacieho dôvodu a dovolanie musí byť posúdené ako neprípustné.

29. Najvyšší súd sa v bodoch 14 až 22 napadnutého uznesenia dôsledne zaoberal dovolacími námietkami súvisiacimi s dôvodmi zastavenia konania a posúdenia nesúhlasu žalovaných s týmto úkonom žalobcov. Zaoberal sa aj odôvodnením napadnutého uznesenia krajského súdu z pohľadu

požiadaviek na jeho kvalitu. Na záver skonštatoval, že nezistil dôvody prípustnosti dovolania žalovaných podľa § 420 písm. f) CSP. Nemožno súhlasiť s názorom sťažovateľky, že napadnuté rozhodnutie je nezákonné, svojvoľné a nemožno ho označiť ani za prekvapivé. Vo vecnej rovine záver o odmietnutí dovolania korešponduje v plnom rozsahu s vecným prieskumom ústavného súdu v uznesení sp. zn. I. ÚS 334/2023, ktorý vecne posúdil správnosť postupu krajského súdu pri zastavení konania, ako aj kvalitu odôvodnenia uznesenia krajského súdu v uvedenej časti a vyhodnotil ich z ústavnoprávneho hľadiska ako zákonné (body 11 až 16 uznesenia).

30. Druhá argumentačná línia ústavnej sťažnosti namietala odmietnutie dovolania proti výroku o trovách konania v dôsledku nesprávneho procesného postupu krajského súdu pri aplikácii § 257 CSP. Ústavný súd nebol oprávnený posúdiť opodstatnenosť tejto sťažnostnej námietky pre absenciu subsidiarity tejto argumentačnej línie, keďže ju sťažovateľka uplatnila až v ústavnej sťažnosti bez toho, aby ju predtým riadne uplatnila v podanom dovolaní. Ako ústavný súd už uviedol, dovolanie síce formálne smerovalo proti uzneseniu krajského súdu v celom rozsahu, z argumentácie uplatnenej v dovolaní však najvyšší súd nedokázal vyvodiť, v čom spočíva nesúhlas sťažovateľky s odmietnutím dovolania pri trovách konania, keďže v tejto časti dovolanie nebolo odôvodnené.

31. Sťažovateľka tým, že v časti smerujúcej proti trovám konania riadne neodôvodnila podané dovolanie a nešpecifikovala námietky týkajúce sa trov konania (ktoré by zodpovedali právnomu názoru ústavného súdu uvedenému v bodoch 17 až 22 uznesenia sp. zn. I. ÚS 334/2023), avšak tieto námietky uplatnila až v ústavnej sťažnosti, riadne nevyužila účinný prostriedok nápravy, ktorý jej zákon využiť umožňoval. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

32. Berúc do úvahy už uvedené, ústavný súd uzatvára, že v sťažovateľkinom prípade tak neboli splnené podmienky na prijatie uvedenej časti ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto odmietol danú časť ústavnej sťažnosti z dôvodov podľa § 56 ods. 2 písm. d) a g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. apríla 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu